

MARY
KUBICA

Od autorky bestselleru Dobré dievča

NEZNÁMA
ŽENA

M A R Y
K U B I C A

A M Á N Z E N
A N E Ž

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Mary Kubica: *The Other Mrs.*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Park Row Books, Toronto, Ontario, Canada 2018,
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

This edition published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Copyright © 2020 by Mary Kyrichenko
All rights reserved
Translation © Alexandra Ruppeldtová 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2277-4

Venujem
Michele a Sare

SADIE

Dom na mňa pôsobí akosi čudne. Niečo ma mätie, niečo sa mi na ňom nepozdáva, aj keď presne neviem, čo ma znepokojuje. Je pomerne veľký, napohľad vyzerá idylicky – sivé múry, po celej dĺžke krytá veranda, pravidelne rozmiestnené okná, symetria lahodí oku. Aj ulica je malebná, vedie strmo do kopca, po oboch stranách stromy a úhľadné, starostlivo udržiavané vilky.

Na prvý pohľad nič rušivé. Naučila som sa však, že nemám posudzovať veci podľa vzhľadu, lebo nie je všetko zlato, čo sa blyští. Možno mi kazí dojem pochmúrny deň, sivý ako ten dom. Keby svietilo slnko, pravdepodobne by som všetko vnímala inak.

„To je on,“ ukazujem Willovi. Vyzerá presne ako na fotografii, ktorú mu dal vykonávateľ poslednej vôle. Pred týždňom bol v Portlande vybaviť potrebné formality, ale nemal čas ísť sa sem pozrieť. Vidí ho teda prvý raz tak ako ja.

Will zastane pri obrubníku. Obaja sa nakloníme, pozeráme sa cez predné sklo. Chlapci na zadnom sedadle urobia to isté. Chvíľu sme ticho, potom Tate vyhrkne, že dom je gigantický, zdôrazňuje hlásku *g*, ako zvyknú sedemroční chlapci. Manžel sa zasmieje. Je rád, že sa do Mainu teší aj niekto iný, nielen on.

Dom je v skutočnosti gigantický iba v porovnaní s naším bývalým bytom, ktorý mal úbohých stodesať štvorcových

metrov. Ale je tu záhrada! Tate ešte nikdy nebýval v dome so záhradou.

Will pomaly zatiahne na príjazdovú cestu. Keď zaparkuje, vystúpime – niekto pomalšie, iný svižnejšie, najrýchlejšie sú psy – celí šťastní sa vystierame po dlhom sedení v aute. Ovalí ma ostrý vzduch, presiaknutý vôňou vlhkej zeme, oceánu a lesa. Celkom iný než v meste. Ulica je záhadne tichá, tajomne pustá. Nevdojak mi príde na um poučka, že čím viac ľudí, tým lepšie. Lebo v dave hrozí menšie riziko. Všeobecne vládne pomýlený názor, že život na vidieku je pokojnejší než v meste. Nie je to pravda. Stačí si pozrieť štatistiky nehôd a zločinov v pomere k počtu obyvateľov. Alebo zvážiť napríklad dostupnosť zdravotníckej starostlivosti.

Will sa vyberie k schodíkom, ktoré vedú na verandu, psy uháňajú za ním, predbehnú ho. Je netrpezlivý, zvedavý. Chce vidieť dom znútra. Ja som zdržanlivejšia. Napokon, vôbec som sem nechcela ísť.

Na úpätí schodov zastane. „Všetko v poriadku?“ spýta sa ma, keď nerozhodne postávam pri aute. Neodpovedám. Nesmiem sa tváriť nadšene.

Tate uteká za Willom, ale štrnásťročný Otto váha rovnako ako ja. Podal sa na mňa.

„No tak, Sadie,“ nalieha manžel. „Poď už! Je zima.“ Uvedomím si, že je naozaj chladno. Doteraz som si všímalala iné veci. Okolo domu rastú vysoké stromy, tienia. A na schodoch sa musí poriadne šmýkať, keď nasneží. Hore na vršku stojí chlap s hrabľami. Prestane hrabať, vystrie sa, tuším sa díva na mňa. Po susedsky mu zakývam. Nereaguje. Otočí sa a opäť sa pustí do práce. Pozriem na Willa. Mlčí, hoci aj on musel vidieť to, čo ja.

„Tak poď!“ pobáda ma. Vyjde hore schodmi, Tate ho nasleduje. Pred dverami vyloví z vrečka kľúče. Najprv pre is-

totu zaklope, aj keď nečaká, že niekto otvorí. Potom odomkne. Otto vykročí, nečaká na mňa. Vojdem len preto, lebo nechcem ostať vonku sama.

Vnútrajšok domu je staromódny, tmavý a pochmúrny – mahagónové obloženie, ťažké závesy, zdobené stropy, hne-dozená maľovka. Páchne tu stuchlina.

Postávame v predsieni, obzeráme si tradičné rozloženie izieb – halu, za ňou príslahlé miestnosti.

Nábytok je masívny, neprívetivý. Jedálenský stôl má zaoblené nohy, stojí na ňom zájdený svietnik, okolo neho stoličky s vyblednutým čalúnením. Kútikom oka zachytím pohyb na schodoch, zaostriem. Hore na odpočívadle stojí čudná postava v čiernom. Dievča – čierne džínsy, čierne tričko, bosé nohy. Dlhé havranie vlasy, ofina jej zahaľuje polovicu tváre. Na viečkach hrubá čierna linka. Všetko je čierne, len biely nápis na tričku hlása: *Chcem zomrieť*. Chudá, doslova kosť a koža. Špicatý nos a bledá priesvitná pleť kontrastujú s tmavým oblečením.

Keď ju zbadá Tate, odlepí sa od Willa, schová sa za mňa. Nechápem, veď nebýva bojazlivý. Ani mňa tak rýchlo niečo nezaskočí, ale teraz sa mi na zátylku zježili vlasy.

„Ahoj,“ hlesnem.

Aj Will zdvihne zrak. Vykročí hore schodmi – vŕzgajú, akoby protestovali proti nášmu vpádu. „Imogen!“ osloví ju menom. Otvorí náruč, akoby čakal, že sa mu vrhne okolo krku. Márne. Ani sa nečudujem. Má šestnásť a stojí pred ňou takmer neznámy chlap. Priznám sa však, že som mala inú predstavu, keď som sa dozvedela, že s domom dostaneme aj úlohu stať sa poručníkmi. Čo si počneme s takouto vzdorovitou, životom otrávenou tíne-džerkou?

Má prenikavý hlas, nemusí ho zvyšovať, stačí, keď potichu povie: „Daj si odchod, kurva.“ Pridusený tón znie vý-

hražnejšie, než keby kričala. Oči jej horia. Mimovoľne zakryjem Tatovi uši. Will zarazene stojí. Spustí ruky. Už sa raz stretli, minulý týždeň u vykonávateľa poslednej vôle. Vtedy podpísal, že za ňu preberá zodpovednosť. Až do nášho príchodu však mala bývať u kamarátky.

„Čo ste sa sem dotrepali?“ spýta sa zlostne.

Will sa jej snaží vysvetliť, že keby nie nás, pravdepodobne by až dovtedy, kým nedovíši osemnásť rokov, skončila v pestúnskej rodine. Bola to však rečnícka otázka, odpoveď ju nezaujíma. Otočí sa chrbtom a zmizne v niektorej z izieb na poschodí. Niečím nazlostene buchne. Will chce ísť za ňou, no zadržím ho. „Dopraj jej čas.“ Poslúchne.

Ani zďaleka nevyzerá ako usmiate pehavé dievčatko, ktoré nám ukazoval na fotografii. Je úplne iná. Zmenila sa, ale nie k lepšiemu. Prifarili nám ju k domu. Zdedili sme ju spolu s ním a s jej zvereneckým účtom v banke, ktorý má Will spravovať. Už má šesťnásť, čoskoro bude plnoletá, argumentovala som vtedy, určite sa nájdu nejakí priatelia alebo známi, mohla by bývať u nich... No Will o tom nechcel ani počuť. Po Alicinej smrti sme jej ostali len my, jediní príbuzní, hoci sme sa doteraz nepoznali. *Potrebuje rodinu*, nástojil. Bolo to len pred pár dňami, no mne sa zdá, akoby odvtedy ubehla celá večnosť. *Potrebuje lásku a starostlivosť. Ostala sama ako prst, Sadie*. Ozval sa vo mne materský pud, predstavila som si úbohú sirotu, stratenú v šírom svete.

Nechcela som sa sem presťahovať. Navrhla som, aby prišla ona k nám. No Willove dôvody nakoniec prevážili, a tak sme tu.

Pochybujem, tak ako neraz predtým, že tento krok pomôže nášmu vzťahu. Naopak, môže mať katastrofálne následky. Na rozdiel od Willa pochybujem, že nás tu čaká nový začiatok.

SADIE

O sedem týždňov...

Uprostred noci nás zobudilo jačanie sirény. Kým sa Will stihol posadiť, vziať si z nočného stolíka okuliare a nasadiť si ich, zaplavilo spáľňu oslepujúce svetlo.

„Čo je to?“ habkal dezorientovane, zmätene. Vysvetlila som mu, že policajný maják. Chvíľu sme mlčky sedeli a počúvali sme, ako sa zvuk postupne vzdáľuje – nestíchol však celkom, len sa presťahoval na koniec ulice.

„Čo sa mohlo stať?“ hútal Will. Spomenula som si na starší manželský pár. Bývajú obďaleč. Žena je na vozíku, muž sa s ňou statočne pechorí do kopca aj z kopca, hoci sám ledva chodí. Obaja sú vráskaví, sivovlasí, on je zhrbený ako Quasimodo z Chrámu Matky Božej v Paríži. Aj jeho by tuším bolo treba vozíť. Ulica je strmá, zvažuje sa k oceánu.

„Nilssonovci,“ vyslovili sme s Willom naraz. Ak sa nám v hlase neozval súcit, tak len preto, lebo zranenia, choroby a smrť neodmysliteľne patria k starobe.

„Koľko je hodín?“ spýtala som sa, no Will si už medzitým odložil okuliare na nočný stolík. „Neviem,“ odvetil, pritisol sa ku mne, objal ma okolo drieku. Podvedome som sa odtiahla.

Vzápätí sme znova upadli do spánku, z ktorého nás pred chvíľou vytrhla siréna.

Ráno sa osprchujem, oblečiem sa. Nie som celkom vyspatá, siréna ma predsa len vyrušila. Dolu je rušno. Chlapci raňajkujú v kuchyni. Opatrne vyjdem zo spálne, kvôli Imogen sa tu stále cítim nepríjemne. Neviem sa zbaviť dojmu, že som nevítaná.

Pri schodoch zistím, že dvere do Imogeninej izby sú odchýlené. Je dnu. Prekvapí ma to, lebo inak si vždy zatvára. Nevie o mne, netuší, že nazerám do jej kráľovstva. Stojí chrbtom, nakláňa sa k zrkadlu, maľuje si čierne linky na viečka.

Zaostrím zrak cez medzeru. Tmavé steny má oblepené fotografiami spevákov a hudobníkov, všetci vyzerajú ako ona – dlhé čierne vlasy, nad očami čierne tieny, čierne oblečenie. Nad posteľou visí ako baldachýn čierna sieťovina. Posteľ rozostlaná, perina v tmavosivej krepovej návliečke sa váľa po zemi. Ťažké závesy sú zatiahnuté, neprepúšťajú svetlo. Ako v dome upírov, pomyslím si.

Imogen sa domaľuje, zaklapne mejkap, prudko sa zvrtnie. Nestihnem sa skryť, zbadá ma. „Čo tu chceš, doriti?“ vyblafne. Zarazí ma, aká je vulgárna. Neviem prečo, veď takto sa na mňa neoborila prvýkrát. Mohla som si zvyknúť. Priskočí bližšie. Zľaknem sa, že ma chce udrieť – zatiaľ sa to ešte, chvalabohu, nestalo, hoci podľa výrazu tváre a prudkosti pohybu k tomu tentoraz nemá ďaleko. Strhnem sa, cúvnem. Zabuchne mi dvere rovno pred nosom. Môžem byť rada, že sa to skončilo len takto.

Srdce mi prudko bije. Stojím na chodbe, dychčím. Odkášlem si, preberám sa zo šoku. Pristúpim bližšie, zaklopem. „O pár minút vyrazím. Hodím ťa na trajekt, ak chceš,“ ponúknem sa, aj keď vopred viem, že odmietne. Poviem to srdečnejšie, než by si zaslúžila. Nereaguje.

Poberiem sa teda dolu za vôňou raňajok. Will stojí v zásterke pri sporáku, obracia lievance, pospevuje si melódiu z Tatovho obľúbeného cédečka – trochu rezkú na túto ranú hodinu, je len štvrt na osem.

„V pohode?“ spýta sa, keď vojdem.

„Jasné,“ odvetím pridusene.

Psy sa mu motajú pod nohami, čakajú, že sa im niečo

ujde. Sú veľké, kuchyňa malá. Nie je v nej dosť miesta pre štyroch, nieto pre šiestich. Zavolám na ne, vypustím ich na dvor. Keď sa vrátim, Will sa usmeje, ponúkne mi tanier. Poďakujem sa, poviem, že si dám len kávu. Súrim Otta, aby sa poponáhlal. Sedí za stolom, babre sa s lievancami, plecía zvesené, najradšej by sa úplne scvrkol. Trápi ma, že má tak málo sebavedomia, no uvedomujem si, že u štrnásťročného chlapca to nie je nič výnimočné. Každé dieťa prejde takým obdobím, dúfam, že raz ho úspešne prekoná.

Do kuchyne vtrhne Imogen. V čiernych džínsoch s diekami na stehnách a na kolenách. Obuté má čierne kožené baganče s hrubou podrážkou. Aj bez nich je vyššia než ja. V ušiach náušnice v tvare havraních lebiek. Nápis na tričku hlása: *Normálni ľudia sú debili*. Tate sa ho snaží od stola slabikovať ako všetky heslá na jej tričkách. Vie celkom dobre čítať, ale teraz sa mu nedarí, lebo Imogen je stále v pohybe. Prudko otvorí skrinku, nazrie dnu, zabuchne ju.

„Čo hľadáš?“ chce jej pomôcť vždy ochotný Will, ale ona medzitým nájde čokoládovú tyčinku Kit Kat, roztrhne obal a zahryzne do nej.

„Máš tu raňajky,“ poznamená Will. Imogen prejde modrými očami z Otta na Tata, a keď zbadá tretie prestreté miesto pri stole, odvrkne: „Môžeš si ich niekam strčiť.“

Otočí sa a vyjde. Ťažké kroky dunia na drevenej dlážke. Vchodové dvere sa otvoria a zabuchnú. S úľavou si vydýchnem – je preč.

Nalejem si kávu do cestovného pohára, snažím sa pretisnúť popri manželovi – kľúče a kabelku mám na linke, nedočiahnem na ne. Nakloní sa ku mne, chce ma pobozkať – opäť sa inštinktívne odtiahnem.

Zarazí ho to. „Je ti niečo?“ Prekvapene sa na mňa díva. Vyhovorím sa na nevoľnosť. Ani veľmi neklamem. Od tej

udalosti ubehlo už niekoľko mesiacov, no nemôžem si pomôcť, ešte vždy ma pri jeho dotyku striasa – ktovie, koho sa dotýkal predtým.

Začneme odznova, sľuboval. Bol to jeden z dôvodov, prečo sme sa presťahovali do Mainu, sem, do domu, ktorý kedysi patril Willovej jedinej sestre Alice. Roky trpela fibromyalgiou, a keď to už nevládala znášať, rozhodla sa dobrovoľne skončiť so životom. Fibromyalgia je chronické ochorenie. Prejavuje sa dlhotrvajúcimi bolesťami pohybového aparátu, často aj pocitmi vyčerpanosti a únavy. Počula som o tom a neraz som aj bola svedkom toho, že bolesť je skutočne prenikavá, niekedy bodavá, inokedy trhavá. Ráno bývajú bolesti silnejšie než v priebehu dňa, no nikdy celkom neodznejú. Ide o skrytú chorobu, bez vonkajších príznakov, no o to býva zákernejšia.

Alice sa rozhodla pre radikálne riešenie – obesila sa hore v manzarde. Predtým však u právnika spísala poslednú vôľu, v ktorej odkázala Willovi dom a všetko, čo je v ňom. Vráťane svojej dcéry.

Ktovie, ako šesťnásťročná Imogen trávi celé dni. Pravdepodobne chodí aj do školy, správy o absencii dostávame len z času na čas. No zaujímalo by ma, čo robí zvyšnú časť dňa. Keď sa jej na to s Willom pýtame, buď si nás nevšímá, alebo nás bezočivo odbije – odvrkne, že bojuje proti zločinu, propaguje svetový mier alebo zachraňuje veľryby, *kurva*. *Kurva a skurvený* sú jej obľúbené slová. Používa ich takmer v každej vete.

Pozostalí po samovrachoch bývajú zlostní, reagujú nanevane ako Imogen, cítia sa opustení, zradení. Snažím sa mať pre ňu pochopenie, no nie je to ľahké.

Will s Alice si boli v detstve a v mladosti blízki, no neskôr ich život rozdelil. Samozrejme, jej smrť ním otriasla, ale nedá sa povedať, že by ktovieako trúchlil. Podľa mňa

ho skôr začal prenasledovať pocit viny, že s ňou nebol v užšom kontakte, že si neuvedomil závažnosť jej choroby, že sa väčšmi nezaujímal o Imogen. Teraz si to vyčíta.

Keď sa to celé zomlelo, navrhla som Willovi, aby sme dom predali a vzali Imogen do Chicaga. No keď sa potom v Chicagu udialo to, čo sa udialo – nemám na mysli len manželovu aféru, ale aj všetko ostatné –, zrazu som privítala možnosť začať odznova. Šancu na reštart, ako sa vyjadril manžel.

Ešte tu nie sme ani dva mesiace, stále si iba zvykáme. Prácu sme si našli rýchlo, Will dostal miesto asistenta na katedre ekológie, učí na pevnine dva dni v týždni.

Po mne siahli všetkými desiatimi, lebo na ostrove bola len jedna lekárka.

Tentoraz pobozkám Willa ja, je to moja priepustka.

„Ahoj večer,“ rozlúčim sa a znovu vyzvem Otta, aby si švihol, lebo zmeškáme. Vezmem si veci z linky, poviem, že ho počkám v aute. „Dve minúty,“ zavelím, aj keď viem, že mu to potrvá najmenej trikrát dlhšie. Ako vždy.

Pred odchodom dám pusku Tatovi. Vylezie na stoličku, dolepenými rukami ma objíma okolo krku. „Lúbim ťa, mami,“ zrukuje mi do ucha. Srdce mi poskočí od radosti. Aspoň niekto, vravím si.

Parkujem pred domom vedľa Willovho sedanu. Garáž je plná škatúl, ktoré sme ešte nestihli vybalíť.

Okná na aute sú namrznuté. Štúknem diaľkovým ovládačom – svetlá zablikajú, vnútri sa rozsvieti.

Chcem otvoriť, ale skôr než sa dotknem kľučky, všimnem si čosi na čelnom skle na strane šoféra. Ranné slnko už začalo roztápať tenkú vrstvu ľadu, no stále sú viditeľné akési čiary. Pristúpim bližšie. Nie sú to čiary, ale písmená. Spolu tvoria slovo: *Zgegni*.

Mimovoľne si priložím ruku k ústam. Nemusím veľmi rozmýšľať, viem, kto mi zanechal ten odkaz. Imogen nás tu nechce. Bola by najradšej, keby sme zmizli.

Snažím sa vziť do jej kože. Chápem frustráciu. Život sa jej zrazu obrátil hore nohami. Prišla o matku a teraz je odsúdená bývať s celkom cudzími ľuďmi. Ale preto sa mi ešte nemusí vyhrážať. Imogen si nedáva servítku pred ústa. Čo na srdci, to na jazyku. Nenávidí ma, chce, aby som zo mrela.

Vrátim sa na verandu, otvorím vchodové dvere, zavolám na Willa.

„Čo je?“ pýta sa cestou z kuchyne. „Zabudla si si niečo?“ Vykukne a vidí, že mám kľúče, kabelku aj kávu. Nie, nič som si nezabudla.

„Poď sa na niečo pozrieť,“ vyzvem ho šeptom, aby chlapci nepočuli.

Vykročí na chladný betón na verande len v ponožkách. Ukážem na okno auta. „Vidíš?“ Obrátim sa k nemu. Z výrazu jeho tváre usudzujem, že áno. Zľakol sa rovnako ako ja.

„Dočerta,“ vyhrkne. Samozrejme, aj on vie, kto je autorom nápisu. Zamyslene si pošúcha čelo. „Porozprávam sa s ňou,“ sľúbi.

„Myslíš, že to pomôže?“ hlesnem pochybovačne.

Počas uplynulých týždňov sme s ňou absolvovali niekoľko rozhovorov – o tom, aké slová používa pred Tatom, že by mala dodržiavať večierku a podobne. Presnejšie povedané, neboli to rozhovory, skôr prednášky z našej strany. Stála pred nami a my s Willom sme rečnili. Nevie, či nás vôbec počúvala, v každom prípade nereagovala. A nič z našich slov si nevzala k srdcu.

„Nemusela to napísať ona,“ šepká Will. Priduseným hla-

som načrtáva teóriu, ktorá sa mi vôbec nepozdáva. „Nemohol niekto nechať ten odkaz Ottovi?“

„Vyhrážka smrti štrnásťročnému decku na mojom okne?“ zdôrazním, keby Will náhodou nechápal, čo znamená *zgegni*.

„Je to možné,“ uvažuje.

A hoci aj ja v duchu pripúšťam, že áno, nahlas to zásadne odmietam. „Už nie,“ poviem rázne, aj keď vo mne hľodá červík pochybnosti. „To sme nechali za sebou. Odťahovali sme sa.“

Skutočne sme sa všetkého zbavili? Naozaj nehrozí, že by niekto chcel Ottovi ublížiť? Že sa mu niekto vyhráža? Stalo sa to predtým, môže sa to zopakovať.

„Mali by sme upovedomiť políciu,“ navrhnem.

Pokrúti hlavou. „Musíme zistiť, kto to napísal. Ak to bola Imogen, načo políciu? Nahromadila sa v nej zlosť. Ventiluje si hnev a bolesť. V skutočnosti by neublížila ani muče.“

„Myslíš?“ Nebola by som si tým celkom istá. Imogen sa stala ďalším predmetom našich manželských sporov. Sú s Willom pokrvní príbuzní, ja do ich klanu nepatrím.

„Nech je adresátom ktokoľvek,“ pokračujem, keď manžel neodpovedá, „je to vyhrážka smrťou. Treba ju brať celkom vážne.“

„Dobre, dobre,“ zareaguje a obzrie sa, či už náhodou nejde starší syn. „No ak zavoláme políciu, Sadie, zbytočne na Otta upozorníme. Vzbudíme neželanú pozornosť. Decká sa naňho začnú dívať inak, ak sa to nedeje už aj teraz. Nebude mať šancu, aby sa začlenil. Najprv zavolám do školy. Porozprávam sa s učiteľkou, s riaditeľom, zistím, či nemá nejaké problémy. Viem, že si robíš starosti,“ pripustí, nežne ma pohladí po ruke. „Ani mne to nie je ľahostajné. Ale

najprv sa popýtam, dobre? A pohovám sa s Imogen, zistím, či ju nepodozrievame neprávom.“

Typický Will. Hlas rozumu v našom manželstve.

„Fajn,“ súhlasím neochotne. Možno má pravdu, uznávam. Desí ma predstava – čo keby sa Otto stal v novej škole obeťou šikanovania?

Žeby nás Imogen až tak nenávidela? Musíme sa dostať veci na koreň, kým sa to celé nezvrhne.

„Ale ak sa to stane znova,“ poviem, „ak sa niečo také zopakuje, ohlásime to.“

„Platí,“ súhlasí Will a pobožká ma na čelo. „Všetko zvládneme, neboj sa, odstránime problém v zárodku.“

„Sľubuješ?“ dožadujem sa, akoby sa to dalo vyriešiť lusknutím prsta.

„Áno,“ odvetí, vyjde po schodíkoch, vojde dnu a zavrie za sebou dvere.

Zmažem nápis dlaňou, utriem si ruku do nohavíc, nastúpim do nevykúreného auta. Naštartujem, stlačím rozmrazovač. Zvyšky odkazu sa topia, v mojej mysli však ostanú celý deň.

Hodiny na palubnej doske odratávajú minúty. Jednu, dve... Dívam sa na dvere, čakám, kedy vyjde Otto s nečitateľným výrazom tváre. Nikdy presne neviem, čo sa v ňom odohráva. Taký býva v poslednom čase stále.

Rodičia vraj majú prehľad o tom, čo si myslia ich deti, no nie som si tým celkom istá. Nebýva to pravidlom. Človek predsa nikomu nevidí do hlavy.

Ak deti vyvedú niečo zlé, okamžite sa to kladie za vinu rodičom.

Ako to, že nič netušili? pýtajú sa kritici. Ako to, že nepostrehli, čo sa deje? Nevšímajú si ich? Tú otázku mám najradšej, lebo obsahuje hneď aj odpoveď: Nie, nevšímajú.

Lenže to nie je môj prípad.

Otto bol vždy tichý, utiahnutý. Rád kreslil, väčšinou komiksy, anime postavy so strapatými vlasmi a neúmerne veľkými očami. Mal ich plné skicáre, dával im mená. Sníval o tom, že raz vytvorí grafický román o dobrodružstvách Asy a Kena.

Mal iba pár priateľov – presnejšie, dvoch – hovorili mi teta. Keď u nás večerali, vždy po sebe slušne odniesli riad do drezu. Topánky si zdvorilo nechávali pred vchodom.

Ottovi to v škole išlo. Nemal samé jednotky, ale bol lepší priemer. Nám s Willom to stačilo. Nosil dvojky, trojky. Učil sa, robil si domáce úlohy, všetko odovzdával načas. Na hodinách nevyrušoval. Učitelia ho mali radi, vyčítali mu len to, že je málo aktívny.

No klamala by som, keby som tvrdila, že som si nevšimla varovné signály. Nedali sa prehliadnuť.

Hypnotizujem zrakom dom, čakám, kedy sa Otto konečne zjaví. Po štyroch minútach sa vzdám. Vtom čosi upúta moju pozornosť. Sused Nilsson vezie manželku dolu strmou ulicou – má čo robiť, aby udržal vozík, gumené ruky sa šmýkajú. Kráča pomaly, viac na päťkách, brzdí zo všetkých síl.

Ešte nie je ani pol ôsmej ráno a oni sú už tip-top vyobliekaní – on má na sebe vlnené nohavice a vestu, jeho žena ružový pletený sveter, vlasy naondulované a nalakované. V duchu si predstavujem, ako jej ich manžel nemotorne natáča, pripína natáčky pinetkami. Ona sa myslím volá Poppy, on tuším Charles. Alebo George?

Keď sú pred naším domom, prejde na druhú stranu. Zagáni na výfuk môjho auta, z ktorého sa valia kúdoly hustého dymu.

Spomeniem si, ako v noci vonku jačala siréna a postupne na konci ulice stíchla.

Neviem prečo, ale zovrie mi žalúdok.

SADIE

Z prístavu k zdravotnému stredisku je to len kúsok, pár blokov. Vysadím Otta a o chvíľu som v hučiacom úli. Modrú prízemnú budovu, ktorá bola kedysi obytným domom, majitelia pred časom venovali na verejnoprospešné účely. Prerobili ju na polikliniku, vzadu pristavali nízkonákladový stacionár pre dôchodcov, aby mali ľahký a rýchly prístup k zdravotnej starostlivosti.

Štát Maine tvorí okrem pevniny asi štyritisíc ostrovov. To som predtým nevedela. Mnohé sú ešte menšie než tento náš a všetky bojujú s nedostatkom lekárov. Starí doktori odchádzajú do dôchodku, nemá ich kto nahradiť.

Život v ostrovej izolácii nie je vhodný pre každého. Pre nás určite nie. Predstavte si ten pocit – keď večer odíde posledný trajekt, ste prakticky uväznení. Nič príjemné. Skalnaté pobrežie a hustý borovicový porast navodzujú ešte väčšmi pocit stiesnenosti. Čoskoro príde zima, niektoré časti ostanú úplne odrezané, a keď zamrzne záliv, ocitneme sa v pasci.

Dom, v ktorom teraz bývame, sme zdedili. Keď som nastúpila na kliniku, dostala som daňovú úľavu. Zdráhala som sa, že na to nie sme odkázaní, ale Will ma presvedčil, že keď dávajú, treba brať. Mojou špecializáciou je urgentná medicína, nemám atestáciu zo všeobecného lekárstva, zatiaľ pracujem na základe dočasnej licencie, kvalifikáciu si doplním v Maine.

Dnu v modrej budove to už vonkoncom nevyzerá ako v obytnom dome. Niektoré priečky zbúrali, iné vymurovali, vytvoril sa priestor na recepciu, halu, ordinácie... Vzduch vnútri je ťažký, vlhký, prenasleduje ma ešte dlho po odchode. Vždy, keď prídem domov, cíti ho aj Will. Neprerazí